

Alle nannten ihn Tomate

eine Geschichte von Ursel Scheffler
illustriert von Jutta Timm

den Text aus der griechischen Ausgabe hat
Chrysanthi Papageorgiou für euch erfasst, da ich
leider nicht Griechisch kann. Vielen Dank, Anthi!

Ούρζελ Σέφλερ
Ο άνθρωπος με την

κόκκινη μύτη

Απόδοση: Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη
Εικονογράφηση: Γιούτα Τιμ

Στους παγωμένους δρόμους μιας μικρής πόλης περπατούσε ένας άντρας κουκουλωμένος με ένα παλιό, κουρελιασμένο παλτό. Στο λαιμό του ήταν τυλιγμένο ένα χοντρό μάλλινο κασκόλ, που τον προστάτευε από το τσουχτερό κρύο, ενώ στο κεφάλι του φορούσε ένα πλατύγυρο καπέλο. Το καπέλο όμως δεν μπορούσε να καλύψει και τη μεγάλη μύτη, που έγινε κατακόκκινη από τον παγωμένο αέρα. Οι άνθρωποι στους δρόμους έδειχναν και γέλαγαν:

- Κοιτάξτε τη μύτη του! έλεγαν. Είναι κόκκινη σαν ντομάτα.

Ο άντρας άφησε τους πολυσύχναστους δρόμους και προχώρησε στο δάσος. Εκεί σταμάτησε ένα λεπτό, για να χαζέψει τα παιδιά που έφτιαχναν χιονάνθρωπους. Όταν όμως τον είδαν τα παιδιά, φώναξαν:

- Κοιτάχτε αυτόν τον ξένο, τι αστεία μύτη που έχει. Μοιάζει με ντομάτα! Ο άντρας τράβηξε το κασκόλ για να κρύψει τη μύτη του, αλλά τρόμαξε όταν άκουσε τα παιδιά να στριγγλίζουν:
- Κρύβει το πρόσωπό του. Θα πρέπει να είναι κλέφτης! και να φεύγουν μακριά.

Εκείνο το απόγευμα η αστυνομία τρελαινόταν στη δουλειά. Τα γραφεία ήταν πλημμυρισμένα ανθρώπους και το τηλέφωνο χτυπούσε ασταμάτητα. Είχε γίνει ληστεία και στην τράπεζα και στο κοσμηματοπωλείο.

- Είδα κάποιον ξένο στο πάρκο! είπε ένα κοριτσάκι στον υπαστυνόμο.

- Κι εγώ είδα έναν παράξενο άντρα που φορούσε ένα αστείο καπέλο και ένα κασκόλ να τρέχει στην πλατεία, είπε ο φούρναρης, που είχε κατάστημα δίπλα στην τράπεζα.

- Ο άνθρωπος που με έκλεψε είχε καλυμμένο το πρόσωπό του με ένα κόκκινο κασκόλ, είπε ο κοσμηματοπώλης.

Ο ύποπτος φοράει καπέλο και κόκκινο κασκόλ, έγραψε ο υπαστυνόμος στο σημειωματάριό του.

-Θα πρέπει να ήταν αυτός ο άντρας με την κόκκινη μύτη, είπε το κοριτσάκι.

Τα νέα για τον ξένο με την κόκκινη μύτη διαδόθηκαν σαν αστραπή σε ολόκληρη την πόλη. Κι όταν όλοι μάθαιναν για κάποιο ανεπιθύμητο έγκλημα, έλεγαν:

- Ο Ντοματάνθρωπος το έκανε!

Γρήγορα ολόκληρη η πόλη φώναζε τον ξένο «Ντομάτα».

Ο άντρας με την κόκκινη μύτη δεν είχε ιδέα για όλα αυτά όταν πήγε στο φούρνο να αγοράσει ψωμί. Μόλις όμως τον είδε ο φούρναρης, φώναξε:

- Είναι ο Ντομάτας, ο κλέφτης! Βοήθεια!

Ο καημένος ο Ντομάτας τα 'χασε και το βάλε στα πόδια. Δε σταμάτησε να τρέχει, μέχρι που άφησε την πόλη πίσω του.

Ο Ντομάτας δεν τολμούσε να ξαναγυρίσει στην πόλη τώρα που όλο πίστευαν πως ήταν κλέφτης. Που να πήγαινε όμως;

Περιπλανήθηκε ώρες ολόκληρες, μέχρι που στο τέλος ανακάλυψε ένα αδειανό σπίτι. Η πόρτα ήταν ανοιχτή κι ένα στρώμα ήταν πεταμένο σε μια γωνιά. Κάθισε κάτω, τυλίχτηκε σφιχτά με το παλτό του και κοιμήθηκε αμέσως.

Όταν ξύπνησε, το κρύο ήταν αβάσταχτο. Μάζεψε ξύλα και άναψε μια μικρή φωτιά, αλλά την έσβησε γρήγορα, γιατί φοβήθηκε μήπως τον προδώσει ο καπνός.

Οι μέρες περνούσαν και ο Ντομάτας άρχισε να πεινάει όλο και περισσότερο. Μονάχα τη νύχτα ξεγλιστρούσε από την κρυψώνα του. Τότε τρύπωνε στους κοντινούς κήπους περπατώντας στα νύχια των ποδιών του και άρπαζε λίγα καρότα και πατάτες, Μια φορά βρήκε ανοιχτό το παράθυρο ενός υπογείου, πήδησε μέσα και ανακάλυψε μια παλιά κουβέρτα και ένα βάζο με μαρμελάδα. Φαίνεται πως οι άνθρωποι που τα παράτησαν εκεί δεν θα ήθελαν. Κι όμως, ο Ντομάτας

ένιωσε άσχημα που τα πήρε. «Τώρα είμαι πραγματικός κλέφτης», σκέφτηκε.

Οι μήνες πέρασαν και ο χειμώνας κόντευε να τελειώσει. Όσπου μια μέρα ο ανοιξιιάτικος ήλιος τρύπωσε αδύναμος μέσα από τα παράθυρα και τον έκανε να βγει έξω από το παλιό, σκονισμένο σπίτι. Ξάπλωσε στα πέτρινα σκαλοπάτια και μισόκλεισε τα μάτια του. Είχε καιρό να νιώσει τόσο ζεστά.

Σε λιγάκι αποκοιμήθηκε βαθιά και δεν άκουσε τους δυο άντρες που πλησίασαν το σπίτι. Ο ένας ήταν υπαστυνόμος και ο άλλος ο δήμαρχος.

- Λοιπόν, αυτό είναι, είπε ο υπαστυνόμος. Φοβάμαι όμως πως έχει τα χάλια του.

- Δεν πειράζει, είπε ο δήμαρχος. Θα το φτιάξουμε γρήγορα-γρήγορα και θα γίνει ένα υπέροχο ορφανοτροφείο.

Άρχισαν να κάνουν το γύρο του σπιτιού.

Όταν οι σκιές τους έπεσαν πάνω στο πρόσωπό του, ο Ντομάτας ξύπνησε αλαφιασμένος. Τινάχτηκε όρθιος και άρχισε να τρέχει, ρίχνοντας κάτω το δήμαρχο πάνω στη βιασύνη του.

- Αυτός ήταν ο Ντομάτας! φώναξε έκπληκτος ο υπαστυνόμος.

- Ο Ντομάτας; είπε ο δήμαρχος. Δηλαδή εννοείς πως υπάρχει πραγματικά; Νόμιζα πως είχες εξιχνιάσει όλες τις ληστείες μήνες τώρα και ανακάλυψες πως δεν έχει καμιά σχέση.

- Θα πρέπει να έκανε κάτι κακό, αλλιώς δεν θα το έβαζε στα πόδια, είπε ο υπαστυνόμος.

Και τότε έγινε κάτι πολύ παράξενο. Ο Ντομάτας σταμάτησε, έκανε μεταβολή και γύρισε αργά προς τα πίσω.

- Μπορείτε να με συλλάβετε, αν θέλετε, είπε. Βαρέθηκα πια να τρέχω, να κρύβομαι και να κλέβω.

- Παραδέχεσαι λοιπόν πως είσαι κλέφτης; είπε ο υπαστυνόμος.

Πολύ καλά λοιπόν. Σε συλλαμβάνω.

-Συνέλαβαν τον ξένο! φώναζε ο εφημεριδοπώλης το επόμενο πρωινό. Επιτέλους, συνέλαβαν τον Ντομάτα!

Οι άνθρωποι έτρεξαν στο περίπτερο να αγοράσουν εφημερίδες κι ολόκληρη η πόλη δε μιλούσε για τίποτα άλλο εκείνη τη μέρα.

- Λοιπόν, τι έγινε με τον κύριο...ε... Ντομάτα; Ρώτησε ο δήμαρχος τον υπαστυνόμο όταν τον συνάντησε στο δημαρχείο.

- Τον άφησα ελεύθερο, είπε ο υπαστυνόμος. Έκανα μεγάλο λάθος. Απ' ότι αποδείχτηκε, δεν έκανε κανένα κακό.

- Δεν του αρκεί η ελευθερία του, είπε ο δήμαρχος. Είναι φανερό πως χρειάζεται βοήθεια. Πρέπει να του βρούμε δουλειά.

Ο δήμαρχος έκανε μερικά τηλεφωνήματα και βρήκε ένα σωρό δουλειές για τον Ντομάτα.

Τις Δευτέρες μάζευε τα φύλλα του πάρκου.

Τις Τρίτες κούρευε το γκαζόν.

Τις Τετάρτες δούλευε στην αγορά.

Τις Πέμπτες καθάριζε τα παράθυρα στο σταθμό των λεωφορείων.

Τις Παρασκευές σκούπιζε τους δρόμους.

Αλλά τα Σάββατα και τις Κυριακές ήταν ολομόναχος. Χαιρόταν πολύ που βρήκε δουλειά, αλλά δεν ήταν ευτυχισμένος.

Μια φθινοπωρινή μέρα, την ώρα που μάζευε τα φύλλα στο πάρκο, τον πλησίασε ο δήμαρχος.

- Καλημέρα, κύριε...ε..., είπε ο δήμαρχος. Επιτέλους, ποιο είναι το πραγματικό σας όνομα;

- Να με φωνάζετε Ντομάτα, απάντησε ο άντρας. Όλοι έτσι με φωνάζουν. Συνήθισα πια.

- Εντάξει, κύριε Ντομάτα. Σας βρήκα καινούρια δουλειά. Το ορφανοτροφείο ο χρειάζεται κάποιον να προσέχει τα παιδιά. Θα σας άρεσε κάτι τέτοιο;

- Δεν μπορώ να σκεφτώ τίποτα καλύτερο, είπε ο Ντομάτας. Πάντα λάτρευα τα παιδιά.

Ο Ντομάτας αγάπησε πολύ τη νέα του δουλειά. Ένα απόγευμα άναψε μια φωτιά παρέα με τα παιδιά για να ψήσουν μήλα. Την κοιτούσε και σκεφτόταν πως λίγο καιρό πριν καθόταν ολομόναχος κοντά σε άλλη φωτιά και ανησυχούσε μήπως τον προδώσει ο καπνός.

Και τώρα βρισκόταν ανάμεσα σε φίλους. Τα παιδιά τον αγαπούσαν. Δεν έμοιαζαν να νοιάζονται για τη μεγάλη του μύτη. Ήξεραν πως ήταν φίλος τους, πως τους αφιέρωνε κάθε του λεπτό. Ο Ντομάτας ποτέ στη ζωή του δεν είχε νιώσει τόσο ευτυχία.